

Arrest

nr. 192 008 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2008 treedt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in het huwelijk met K. M., die de Marokkaanse nationaliteit heeft.

1.2. Op 28 april 2011 dient de verzoeker bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko), een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote. Het visum lang verblijf wordt toegestaan bij beslissing van 9 september 2011. Op 21 mei 2012 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Met een schrijven van 8 april 2013 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats.

De verzoeker legt de volgende documenten voor: een huwelijksakte, foto's, een kopie van zijn SIS-kaart, een kopie van zijn verblijfskaart, een extract van het arrest Diatta van het Hof van Justitie, een echtscheidingsvonnis, een arbeidsovereenkomst, uittreksels van de kruispuntbank van ondernemingen, een diploma kapper, een lijst van knelpuntberoepen in Vlaanderen 2014, een attest van de vakbond, deelcertificaten lessen Nederlands, een attest cvo, een attest van inburgering, een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een proces-verbaal van de algemene vergadering van B.P. bvba.

Op 15 oktober 2013 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uit tussen K. M. en de verzoeker.

Op 25 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 15.10.2013. De echtscheiding werd op 14.01.2014 te Brussel overgeschreven in de registers. Betrokkene was sedert 12.07.2012 niet meer gedomicilieerd op het zelfde adres als zijn ex-echtgenote.

Betrokkene ondertekende op 30.07.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- huwelijksakte met mevrouw K., M. (...) dd. 07.08.2008 (en foto's van betrokkene en ex-partner) en echtscheidingsvonnis Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd.15.10.2013: deze documenten zeggen niets over de mate van integratie van betrokkene in ons land. Uit deze stukken blijkt dat de relatie op basis waarvan betrokkene zijn verblijfstitel in België verkreeg, beëindigd werd en dat deze relatie dus geen belemmering meer vormt voor een terugkeer naar het thuisland.*
- kopie van F-kaart en kopie van visumtype D uitgereikt te Casablanca dd. 25.01.2012: deze documenten zeggen niets over de mate van integratie van betrokkene in ons land.*
- attest van inburgering; attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijk oriëntatie; deelcertificaat van de Module NT2 (1.1ABV) en een attest dat hij geslaagd is: uit deze documenten blijkt dat betrokkene een inburgeringstraject doorlopen heeft. Echter, gezien het volgen van dergelijk traject een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft*

geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land

- diploma Star Coif (specialisatie haarkapper) dd.30.07.2012; lijst van knelpuntberoepen in Vlaanderen 2014, arbeidsovereenkomst voor arbeiders bij B. P. (...) BVBA (onbepaalde duur, vanaf 07.08.2012) en benoeming van betrokkene als werkzaam vennoot op 15.09.2013 bij B. P. (...) BVBA: uit deze stukken blijkt dat betrokkene beschikt over een diploma en dat hij werkwilleg is. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Integendeel, het feit dat betrokkene een diploma behaalde toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

- Sociaal Fonds - attest eindejaarspremie (2013) en kopie SIS-kaart: deze documenten tonen aan dat betrokkene aangesloten is bij een vakbond en bij een mutualiteit. Deze instellingen behoren tot de gebruikelijke onderdelen van de sociale zekerheid in België en tonen derhalve niet aan dat betrokkene op een bijzonder manier geïntegreerd is in België.

Na verschillende negatieve adrescontroles door de politie (tussen 18.05.2013 en 31.05.2013 en nogmaals op 17.06.2014 en 18.06.2014), werd betrokkene op 19.06.2014 in het rijksregister geregistreerd als: "Declaratie vertrek: Voorstel afvoering van ambtswege". Tot op heden heeft hij zich niet opnieuw aangemeld om zich in regel te stellen.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Het dossier van betrokkene bevat geen aanwijzingen dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de redelijke termijn.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

"(...)"

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Schending van het beginsel van de redelijke termijn

Verzoeker wenst ook op te merken dat zijn negatieve beslissing reeds werd genomen op 25.08.2015 en deze hem pas ter kennis werd gebracht op 19.04.2017.

De beslissing werd bijna 2 jaar na het nemen ervan aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom de beslissing een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker en er een 2-tal jaar heeft over gedaan om deze ter kennis te brengen van verzoeker.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat in het dossier van verzoeker de redelijke termijn duidelijk werd overschreden.

b) Aangaande zijn aanvraag en de echtscheiding

Verwerende partij wijst de aanvraag van verzoeker af wegens de echtscheiding die in het dossier van verzoeker werd uitgesproken.

Doch betekent een echtscheiding niet automatisch het einde van zijn verblijf en dient dus niet automatisch een negatieve beslissing te krijgen.

Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht onder bepaalde gevallen. Voordat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht beëindigt of intrekt zal het betrokkene schriftelijk moeten vragen om eventuele relevante informatie, die het nemen van de beslissing kan verhinderen of beïnvloeden, over te maken. Ook dienen ze altijd rekening te houden met volgende elementen:

- Duur van het verblijf in België*
- De leeftijd*
- De gezondheidssituatie*
- De gezins- en economische situatie*
- De sociale en culturele integratie in België*
- De banden met het herkomstland.*

In casu heeft verwerende partij geen bijkomende informatie heeft gevraagd aan verzoeker, noch dat in de motivatie van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij met bovenvermelde elementen heeft rekening gehouden.

Zij stelt in haar beslissing dat het attest inburgering en maatschappelijke oriëntatie gezien dit traject verplicht is hij niet heeft aangetoond dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om zich te integreren.

Ook aangaande zijn opleiding en tewerkstelling stelt men dat hij gezien zijn jonge leeftijd dus ook geen moeite zal hebben om werk te vinden in zijn land van herkomst.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de tewerkstelling van verzoeker, waar hij sinds 07.08.2012 werkzaam is, mede bijdraagt aan de integratie van verzoeker. Hij komt hierdoor in contact met medeburgers en heeft door zijn beroep als kapper veel sociale interactie.

Zijn tewerkstelling draagt dus voor een groot deel mee aan zijn inburgering en integratie in België. Hier gaat verwerende partij volledig aan voorbij.

Zoals gesteld kan er onder bepaalde gevallen een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, vb.

- een onredelijke belasting vormen voor de sociale bijstand
- de EU-partner verliest zijn verblijfsrecht
- geen gezinscel meer vormen met de EU-partner

Het laatste geval is echter door de vaste rechtspraak van het HvJ niet aanvaard. Dit werd later ook bevestigd door het GWH. Zij stellen dat dit geen reden kan zijn om een einde te maken aan je verblijfsrecht.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd) (HvJ 13.02.1985, 267/83, Diatta).

Kruispunt Migratie stelt dat: "Als er een einde komt aan je relatie met je EU-partner door beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- Je partnerschap of je gezinscel heeft, bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België.
- Het recht van bewaring van jouw kinderen met de EU-partner is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing). De kinderen moeten dan wel in België verblijven.
- Het omgangsrecht met een minderjarig kind is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing) en de rechter heeft bepaald dat je dit recht van bewaring in België moet uitoefenen en dit zolang het nodig is.
- In bijzonder schrijnende situaties. Bijvoorbeeld als je tijdens je partnerschap het slachtoffer was van huiselijk geweld (zie hieronder)." (eigen aanduiding)

"Voor zover je in elke hypothese bewijst dat je:

- Werknemer of zelfstandige bent in België of
- Voor zover jezelf en je familie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat je tijdens je verblijf ten laste valt van het OCMW in België en beschikt over een ziekteverzekering, of
- Deel uitmaakt van een familie waarvan een persoon voldoet aan al die voorwaarden." (eigen aanduiding)

Verzoeker huwde op 07.08.2008 met mevrouw K. (...) Verzoeker vervoegde op 25.01.2012 zijn vrouw in België. Pas op 15.10.2013 werd het echtscheidingsvonnis uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Antwerpen.

Dit voor zover verzoeker kan aantonen dat hij in België werkt als werknemer en dat bovenvermelde uitzondering dan ook van toepassing is op verzoeker.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft een diploma behaald en gewerkt van zodra dit mogelijk was, lessen Nederlands gevolgd en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Bovendien heeft hij gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving.

Verwerende partij ontkent dit ook niet. Doch stelt in zijn beslissing dat dit geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie. Men somt de stukken van integratie op, stelt vast dat verzoeker geslaagd is en daar waar de integratie onomstotelijk wordt aangetoond doet men deze af als "niet aangetoond, want een verplichting".

Dat dit hallucinant is en tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Dat verzoeker wel degelijk grote inspanningen heeft geleverd en zeer goed geïntegreerd is en dit heeft aangetoond.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en bijgevolg ook zijn blij van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Er kan bijgevolg een flagrante onzorgvuldigheid en onwelwillendheid in hoofde van verwerende partij verweten worden.

Dit is bovendien flagrant fout en onnauwkeurig om dit te stellen. Verzoeker legde verschillende bewijsstukken voor die zijn integratie bevestigen, waaronder zijn inburgeringscontract en deelcertificaten van de lessen Nederlands.

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Ook de stukken m.b.t. tot zijn tewerkstelling bevestigen de integratie van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds sinds 2012 in België. Nu dus meer dan 5 jaar.

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met al deze elementen en het geheel ervan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken.

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van verwerende partij terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 3).

Verwerende partij schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij.

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.²

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing hem eerst 2 jaar nadat ze genomen werd ter kennis werd gebracht. Hij stelt dat de echtscheiding niet automatisch een einde maakt aan zijn recht op verblijf. Er diende rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidssituatie, zijn gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Er zou hem geen bijkomende informatie gevraagd zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat na contactname met het Stadsbestuur Antwerpen is gebleken dat verzoeker in het verleden werd uitgenodigd om kennis te nemen van de bestreden beslissing maar niet kwam opdagen. In april 2017 heeft verzoeker uiteindelijk zelf contact genomen met de dienst vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen en werd hem de bestreden beslissing ter kennis gebracht.

Echter, de onregelmatige kennisgeving van een beslissing maakt niet noodzakelijk een schending uit van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig. Het zou van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde houdende het bevel op deze basis te vernietigen, temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheid om de beslissing aan te vechten.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met alle elementen van het dossier. Hij gaat er met zijn betoog aan voorbij het feit dat hij door het Bestuur werd uitgenodigd om alle bewijzen te leveren om het Bestuur, conform artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, toe te laten verzoekers situatie in het Rijk te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen aangaande diens verblijfsrecht. Er werd hem de mogelijkheid gegeven om alle nodige documenten aan het Bestuur over te maken en hem werd de kans geboden om alle nuttige elementen ter ondersteuning van zijn situatie aan het Bestuur kenbaar te maken. De bewijslast ligt bij verzoeker. Hij nam hiervan op 30.04.2015 kennis van en maakte vervolgens volgende documenten over die door het Bestuur werden onderzocht en beoordeeld en luidt als volgt:
“(…)”

Het Bestuur heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met alle documenten die door verzoeker werd overgemaakt en die hij nodig achtte om te overleggen inzake het behoud zijn verblijfsrecht. Er werd gemotiveerd over verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk.

Verzoeker toont niet aan dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In de mate verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de

bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker toont evenmin aan met welke elementen die aan het Bestuur gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, het Bestuur geen rekening heeft gehouden of zou hebben veronachtzaamd.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

(...)"

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het verblijfsrecht toch behouden blijft "(a)ls er een einde komt aan je relatie met je EU-partner door beëindiging van je partnerschap" indien "(j)e partnerschap of je gezinscel(...), bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd (heeft), waarvan minstens één jaar in België" en je werknemer of zelfstandige bent in België. Het gaat hier duidelijk om de in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziene uitzondering op de beëindigingsgrond waarin artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van dezelfde wet voorziet. De verzoeker stelt hierbij dat hij op 7 augustus 2008 huwde, dat hij zijn vrouw vervoegde op 25 januari 2012 en dat op 15 oktober 2013 het echtscheidingsvonnis werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Ten slotte stipt de verzoeker aan dat hij in België werkt als werknemer zodat bovenvermelde uitzondering op hem van toepassing is.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt overwogen: "(h)et dossier van betrokkene bevat geen aanwijzingen dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980".

Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker een huwelijksakte van 7 augustus 2008 heeft voorgelegd en dat hem bij beslissing van 9 september 2011 een visum type D (lang verblijf) werd toegestaan. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker sedert 26 april 2012 in het bezit is van een F-kaart. Bovendien blijkt zowel uit de motieven van de bestreden beslissing als uit de stukken van het administratief dossier dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 15 oktober 2013 de echtscheiding heeft uitgesproken. Uit dit vonnis, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt tevens dat de inleidende dagvaarding dateerde van 24 september 2013. Voorts bevat het administratief dossier, in tegenstelling tot het gestelde in de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen, geen aanwijzingen dat de verzoeker en/of zijn ex-echtgenote na de aankomst van de verzoeker in België het grondgebied hebben verlaten. Ter terechtzitting gevraagd of zijn echtgenote, zoals blijkt uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen, op 12 juli 2012 naar Nederland verhuisd is, betwist de verzoeker dit. De verwerende partij kan ter terechtzitting niet duiden uit welk stuk dit zou moeten blijken. Ten slotte blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker een "arbeidsovereenkomst voor arbeiders bij B. P. (...) BVBA (onbepaalde duur, vanaf 07.08.2012) en (een) benoeming van betrokkene als werkzaam vennoot op 15.09.2013 bij B. P. (...) BVBA" heeft voorgelegd.

Aldus blijkt dat er in het administratief dossier wel degelijk aanwijzingen waren dat de verzoeker voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, met name dat het huwelijk van de verzoeker bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en dat de verzoeker werknemer is in België.

Door in de bestreden beslissing, zonder enige concrete motivering, het tegenovergestelde te poneren, met name dat "(h)et dossier van betrokkene (...) geen aanwijzingen (bevat) dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980", schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt, heeft de verzoeker immers wel degelijk concrete elementen aangebracht ter weerlegging van het motief in de bestreden beslissing dat “(h)et dossier van betrokkene (...) geen aanwijzingen (bevat) dat hij voldoet aan één van de uitzonderingsvoorwaarden vermeld in artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980”, met name dat hij op 7 augustus 2008 huwde, dat hij zijn vrouw vervoegde op 25 januari 2012, dat op 15 oktober 2013 het echtscheidingsvonnis werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat hij in België werkt als werknemer.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich derhalve niet meer op.

3.3.4. Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN